

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดความผิดเกี่ยวกับการเข้าถึง
คอมพิวเตอร์ ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับ
คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560*

LEGAL PROBLEMS OF THE DETERMINATION OF OFFENSES
CONCERNING COMPUTER ACCESS ACCORDING TO
COMPUTER CRIME ACT B.E. 2550 (2007) AND
AMENDMENT (NO. 2) B.E. 2560 (2017)

เกียรติเฉลิม รักingham

Kiatchalom Rakngam

มหาวิทยาลัยปทุมธานี

Pathumthani University, Thailand

E-mail: c.hal.oem@hotmail.com

บทคัดย่อ

บทความฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการกำหนดความผิดเกี่ยวกับการเข้าถึงคอมพิวเตอร์ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 2) มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ในส่วนของ การเข้าถึงคอมพิวเตอร์ 3) วิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดความผิดเกี่ยวกับการเข้าถึงคอมพิวเตอร์ และ 4) เสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหายุ่งยากเกี่ยวกับการกำหนดความผิดเกี่ยวกับการเข้าถึงคอมพิวเตอร์ ใช้การวิจัยเชิงคุณภาพโดยการวิจัยข้อมูลจากเอกสาร ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดความผิดเกี่ยวกับการเข้าถึงคอมพิวเตอร์ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ประกอบด้วย 1) ปัญหาขอบเขตและการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับข้อความที่นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ที่เป็นข้อมูลปลอม และข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นเท็จ บทบัญญัติของกฎหมายไม่ได้อธิบายและยกตัวอย่างลักษณะข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นเท็จ 2) ปัญหาการตีความเกี่ยวกับการกระทำความผิดของนิยามความหมายคำว่า ข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอม หรือข้อมูลที่เป็นเท็จ ซึ่งไม่มีบทบัญญัติที่รองรับว่าเป็นการกระทำความผิดในเรื่อง การคัดลอก หรือทำสำเนาข้อมูลคอมพิวเตอร์ และ 3) ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งข้อมูลอันเป็นเท็จ หลอกลวง

* Received 17 June 2020; Revised 15 July 2020; Accepted 4 August 2020

และลามก บทบัญญัติของกฎหมายมิได้บัญญัตินิยามคำศัพท์คำว่า “ลามก” ไว้ ทำให้มีปัญหาการตีความ และยากที่จะพิจารณาว่าเป็นความผิดหรือไม่ แนวทางการแก้ไขปัญหามหาพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ควรเพิ่มเติมบทบัญญัติของกฎหมายให้มีความชัดเจน เช่น กำหนดลักษณะ และพฤติกรรมการกระทำความผิด รวมทั้งบัญญัติฐานความผิดให้ครอบคลุมถึงการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นในอนาคต โดยนำกฎหมายต่างประเทศมาใช้เป็นแนวทาง และแก้ไขระดับอัตราโทษให้มีความเหมาะสม

คำสำคัญ: การกระทำความผิด, ข้อมูลคอมพิวเตอร์, การคุ้มครองสิทธิ

Abstract

This article were to study 1) the concepts and theories regarding determination of offenses concerning computer access according to the Computer Crime Act B.E. 2550 (2007) and Amendment (No. 2) B.E. 2560 (2017), 2) the legal measures relating to the committing of computer-related offenses regarding computer access, 3) analyze legal problems relating to the determination of offenses concerning computer access, and 4) propose guidelines for solving problems and suggesting solutions for the determination of offenses regarding computer access. This qualitative research was conducted by searching data from documents. The study found that legal problems of the determination of offenses comprised the Computer Crime Act B.E. 2550 (2007) and Amendment (No. 2) B.E. 2560 (2017) 1) boundary issues and law enforcement concerning messages imported into fake computer systems And false computer data the provisions of the law do not explain and give examples of false computer data. 2) Problems of interpretation regarding the definition of offenses. Fake computer data or false information which does not have provisions that support the offense of copying or copying computer data, and 3) Legal problems relating to the submission of false, deceptive and obscene information. The provisions of the law do not define the term "obscene" to cause interpretation and it is difficult to consider whether it was a mistake or not. Guidelines for solving problems on the Computer Crime Act the provisions of the law should be added to be clear such as; specifying the nature and behavior of the offense, including the offenses that occur in the future by using foreign law as a guideline and amend the penalty rate to be appropriate.

Keywords: Offense, Computer Data, Protection Rights

บทนำ

เป็นเวลามากกว่า 30 ปีที่ระบบอินเทอร์เน็ตเข้ามามีบทบาทในการดำรงชีวิตของมนุษย์มากขึ้น ทั้งด้านเศรษฐกิจ การศึกษา รวมทั้งการติดต่อสื่อสาร อินเทอร์เน็ตทำให้บุคคลสามารถติดต่อถึงกันได้ภายในระยะเวลาอันรวดเร็ว จากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทางการสื่อสารดังกล่าว ทำให้โลกทั้งใบมีขนาดเล็กลงจนเกิดเป็นสังคมหนึ่งในโลกอินเทอร์เน็ต ที่เรียกกันว่าเครือข่ายสังคมออนไลน์ (ธนวัฒน์ สีนเกษม, 2558) ต่อมา ได้มีการพัฒนาเครือข่ายสังคมออนไลน์ประสานเข้ากับอินเทอร์เน็ต ทำให้บุคคลที่มีระบบอินเทอร์เน็ตสามารถเข้าสู่สังคมนี้ได้โดยผ่านแอปพลิเคชันต่าง ๆ ได้แก่ Facebook, YouTube, Twitter, Line, WhatsApp หรือ Instagram (ภาณุพงศ์ เฉลิมสิน, 2562) เครือข่ายเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางของคนในโลกนี้ แล้วยังสามารถทำให้เกิดเป็นระบบศูนย์รวมข้อมูลออนไลน์ที่มีผู้คนเข้ามาแสดงความคิดเห็นหรือแบ่งปันประสบการณ์ที่ได้รับมา จนทำให้ปัจจุบันถ้าบุคคลใดที่ต้องการจะทำกิจกรรมหรือธุรกรรมใด ๆ จะต้องศึกษาข้อมูลที่มีอยู่ในเครือข่ายสังคมออนไลน์เพื่อที่จะนำข้อมูลที่มีอยู่มาประกอบการตัดสินใจเข้าทำกิจกรรมที่ตนสนใจ เครือข่ายสังคมออนไลน์จึงสร้างประโยชน์ได้เป็นอย่างมากให้กับผู้ที่ใช้ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร ความรู้ และความบันเทิง ในขณะเดียวกันก็สร้างปัญหาให้กับผู้คนในสังคมอย่างมาก ที่อาจเป็นไปได้โดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ เช่น การแสดงความคิดเห็นที่นำมาสู่ความแตกแยก การหลอกลวง หรือการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล หรือเผยแพร่ข้อมูลอันเป็นเท็จ ซึ่งผู้ใช้สื่อสังคมออนไลน์หลายคนมีพฤติกรรมเปลี่ยนไปเมื่อเข้าสู่โลกของสื่อสังคมออนไลน์ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์

ในปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตมีบทบาทสำคัญต่อชีวิตคนเรามากขึ้นทั้งในด้านการศึกษา และการประกอบอาชีพ เนื่องจากความก้าวหน้าของเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตที่พัฒนาอย่างต่อเนื่อง จนกลายเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ชีวิตผู้คนสะดวกและรวดเร็วขึ้น แต่อีกด้านหนึ่ง เมื่อมีการใช้งานคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตมากขึ้นก็เป็นช่องทางที่มีโจรฉกฉวยคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตมาใช้ในการก่ออาชญากรรมในรูปแบบที่แตกต่างไปจากเดิม ประเทศไทยให้ความสำคัญกับการพัฒนากฎหมายให้ก้าวทันเทคโนโลยีสารสนเทศเช่นเดียวกันนานาอารยประเทศ โดยเริ่มปฏิรูปกฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศอย่างเป็นรูปธรรมในปี พ.ศ. 2541 และได้มีการบัญญัติพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ฉบับแรกขึ้นในปี พ.ศ. 2550 เพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำที่ทำให้ระบบคอมพิวเตอร์ไม่สามารถทำงานตามคำสั่งที่กำหนดไว้ หรือทำให้การทำงานของระบบคอมพิวเตอร์หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบที่อยู่ระหว่างการส่งในระบบคอมพิวเตอร์โดยมิ

ชอบ ทำให้เสียหายทำลายแก้ไข เปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ การส่งสแปมเมล และการเผยแพร่ข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายในระบบคอมพิวเตอร์ เป็นต้น กฎหมายฉบับนี้เป็นลักษณะกฎหมายอาญา และมีการกำหนดลักษณะของการกระทำความผิดในส่วนการเข้าถึง (Access) แนวคิดพื้นฐานเรื่องการกำหนดความผิดในฐานการเข้าถึงโดยมิชอบ ซึ่งในประมวลกฎหมายอาญาไม่ได้บัญญัติถึงการกระทำความผิดที่บังคับใช้กับการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์ได้ (สราวุธ ปิตียาศักดิ์, 2561)

ในขณะที่พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ที่มีอยู่เดิมนั้นได้บังคับใช้มาเป็นเวลาหลายปี จนกระทั่งเกิดความไม่เหมาะสมกับสภาพปัญหาเกี่ยวกับการกระทำความผิดที่มีลักษณะเปลี่ยนไป เพราะเริ่มมีความล้าสมัยไม่เท่าทันเทคโนโลยี และภัยคุกคามต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลงไป จึงได้มีการตราพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ขึ้นมาเพื่อแก้ไขกฎหมายฉบับเดิมในบางเรื่อง (สุพิศ ปราณีตพลกรัง, 2560) ถึงแม้ว่ากฎหมายฉบับใหม่ที่ตราขึ้นจะยังคงไว้ซึ่งโครงสร้างหลัก ๆ ของกฎหมายเดิม แต่ก็ได้ความพยายามที่จะอุดช่องว่างในกฎหมายเดิมหลายประการ เพื่อให้กฎหมายมีความทันสมัย แต่อย่างไรก็ตาม กฎหมายฉบับใหม่นี้ยังมีถ้อยคำที่เป็นปัญหาในการตีความ และการนำไปใช้อยู่หลายประเด็น ซึ่งความไม่ชัดเจนของถ้อยคำเหล่านั้นอาจนำไปสู่การบังคับใช้กฎหมายที่ไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ และนำไปสู่การลิดรอนสิทธิและเสรีภาพของประชาชน ซึ่งประเด็นปัญหาของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ที่ควรนำมาแก้ไขมีหลายประการ ได้แก่ ปัญหาเรื่องขอบเขต และการบังคับใช้กฎหมาย ปัญหาการตีความอันเนื่องมาจากนิยามความหมาย และปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งข้อมูลอันเป็นเท็จ หลอกลวง ลามก

ปัญหาดังกล่าวเมื่อพิจารณา พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ไม่มีบทบัญญัติว่าด้วยการเข้าถึงคอมพิวเตอร์ ในมาตรา 4 กำหนดว่า ผู้ใดส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์แก่บุคคลอื่นอันมีลักษณะเป็นการก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้รับข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์โดยไม่เปิดโอกาสให้ผู้รับสามารถบอกเลิกหรือแจ้งความประสงค์เพื่อปฏิเสธการตอบรับได้โดยง่าย ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองแสนบาท ให้รัฐมนตรีออกประกาศกำหนดลักษณะและวิธีการส่ง รวมทั้งลักษณะและปริมาณของข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งไม่เป็นการก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้รับ และลักษณะอันเป็นการบอกเลิกหรือแจ้งความประสงค์เพื่อปฏิเสธการตอบรับได้โดยง่าย

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ ได้กำหนดมาตรการลงโทษไว้ในมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 โดยบัญญัติว่า ผู้ใดกระทำความผิดที่ระบุไว้ดังต่อไปนี้

ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ 1) โดยทุจริต หรือโดยหลอกลวง นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ที่บิดเบือน หรือปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ประชาชน อันมิใช่ การกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญา 2) นำเข้าสู่ระบบ คอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายต่อการ รักษาความมั่นคงปลอดภัยของประเทศ ความปลอดภัยสาธารณะ ความมั่นคงในทางเศรษฐกิจ ของประเทศ หรือโครงสร้างพื้นฐานอันเป็นประโยชน์สาธารณะของประเทศ หรือก่อให้เกิด ความตื่นตระหนกแก่ประชาชน 3) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ อันเป็นความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรหรือความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้าย ตามประมวลกฎหมายอาญา 4) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ และ 5) เผยแพร่ หรือส่งต่อซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ตาม 1), 2), 3) หรือ 4)

ตามบทบัญญัติของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ดังกล่าวจะเห็นได้ว่า เจตนารมณ์ของกฎหมายมุ่งที่จะคุ้มครอง และป้องกันไม่ให้ผู้กระทำความผิด แต่ก็ได้มีมาตราใดที่บัญญัติถึงผลกระทบที่จะมีต่อผู้เสียหายในด้านต่าง ๆ เพราะเหตุที่ได้รับข้อมูลปลอม หรือข้อมูลที่เป็นเท็จ และยังไม่ได้บัญญัติถึงขอบเขตของคำว่า ข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอม และข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นเท็จ จึงทำให้เกิดปัญหาในเรื่อง ข้อความ ที่นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ที่เป็น ข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอม และข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นเท็จ ลักษณะข้อความที่นำเข้าและมีขอบเขตของข้อความที่จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย และ ลักษณะของการบิดเบือนข้อมูล ที่ทำให้เกิดปัญหาความไม่แน่นอนของความหมายคำว่า ข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอม หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นเท็จ ทำให้เกิดปัญหาการนำสภาพบังคับ ที่มีอยู่ในมาตรา 14 และข้อความเท็จ หรือข้อความที่เกินความจริงที่ทำให้การบิดเบือนของ ข้อมูลข่าวสารที่นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์บนระบบอินเทอร์เน็ต จะส่งผลกระทบให้กับผู้ที่เข้าชม ตัดสินใจทำสัญญาด้วยนั้น ถือว่าเป็นการฉ้อฉลถึงขนาดที่ทำให้สัญญาเป็นโมฆียะ

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดความผิดเกี่ยวกับการ เข้าถึงคอมพิวเตอร์ ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 เพื่อให้ครอบคลุมและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพ ของประชาชนในการแสดงความคิดเห็น เนื่องจากบทบัญญัติของกฎหมายที่ไม่ชัดเจน ขอบเขต การบังคับใช้ที่คลุมเครือ รวมถึงอำนาจเจ้าหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่กว้างเกินไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการกำหนดความผิดเกี่ยวกับการเข้าถึงคอมพิวเตอร์ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560
2. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ในส่วนของการเข้าถึงคอมพิวเตอร์ทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ
3. เพื่อวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดความผิดเกี่ยวกับการเข้าถึงคอมพิวเตอร์
4. เพื่อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาและเสนอแนะเกี่ยวกับการกำหนดความผิดเกี่ยวกับการเข้าถึงคอมพิวเตอร์

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษครั้งนี้เน้นการศึกษาวิจัยเชิงเอกสาร (Document Research) โดยการค้นคว้าและวิจัยจากหนังสือ และบทความทางวิชาการทั้งในประเทศและต่างประเทศ และวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ เอกสารทางวิชาการต่าง ๆ ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ตลอดจนข้อมูลที่ได้จากเครือข่ายอินเทอร์เน็ต และจากความคิดเห็นทางกฎหมายเกี่ยวกับการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ การนำเข้าข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอม หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยนำข้อมูลมาเปรียบเทียบกฎหมายนานาประเทศ ทำการพิจารณา และวิเคราะห์ปัญหาที่อาจเกิดขึ้น ทำการพิจารณารูปแบบที่เหมาะสมที่สุดในการนำมาปรับใช้กับกฎหมายไทย เพื่อให้เกิดการคุ้มครองสูงสุด และชัดเจนที่สุด ตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายอาญาที่ไม่เจาะจงเฉพาะในรูปแบบของ Common Law และ Civil Law ซึ่งพิจารณากฎหมายประเทศต่าง ๆ อย่างหลากหลายที่สอดคล้องกับกฎหมายไทยมากที่สุด

ผลการวิจัย

จากการศึกษาพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 โดยวิเคราะห์จากปัญหาการกระทำความผิดที่เกิดขึ้น พบว่ามีปัญหาสำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาขอบเขตและการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ที่เป็นข้อมูลปลอม และข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นเท็จในเครือข่ายสังคมออนไลน์

พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 มาตรา 14 (1) บัญญัติขึ้นเพื่่อมุ่งเอาผิดผู้ที่นำข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอมเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์เพื่อหลอกลวงผู้อื่นให้เข้ามาทำธุรกรรม

แต่ด้วยเหตุที่ข้อความที่กฎหมายเขียนไว้ค่อนข้างกว้าง ทำให้เกิดการตีความได้หลากหลาย จึงทำให้มีผู้ตีความรวมถึงการแสดงความคิดเห็นลงบนระบบคอมพิวเตอร์ด้วย ส่งผลให้ผู้ตีความใช้ช่องว่างของตัวบทกฎหมายนี้ที่เขียนไว้เพียงว่าการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายกับผู้อื่น อีกทั้งกฎหมายไม่มีการกำหนดมาตรการทางกฎหมายเพื่อควบคุมลักษณะข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอม หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นเท็จ และความเสียหายที่เกิดขึ้นมีลักษณะใด ถึงแม้ว่ากฎหมายฉบับนี้ผู้เขียนจะพยายามปิดช่องว่างของกฎหมายของฐานความผิดตามมาตรา 14 แล้วก็ตาม แต่ในทางปฏิบัติจริง ก็ยังมีบุคคลที่ส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นเท็จ ดัดแปลงข้อความบางอย่างเพื่อเป็นการหยอกล้อกันเล่นในกลุ่มสมาชิกในครอบครัว และเพื่อน ๆ บ้าง ในประเด็นนี้ถือว่าการนำเข้าสู่ข้อมูลคอมพิวเตอร์ เช่นกันหากแต่ขาดความประสงค์ร้าย การจะถือว่าเป็นการกระทำความผิดทุกกรณีนั้นไม่น่าจะเป็นไปได้ จึงเป็นเรื่องที่ควรนำมาเป็นข้อยกเว้นในกรณีที่มีได้เจตนาร้าย

2. ปัญหาการตีความเกี่ยวกับการกระทำความผิด ของนิยามความหมายคำว่า ข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอม หรือข้อมูลที่เป็นเท็จ

พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ได้ประกาศลงราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ 24 มกราคม พ.ศ. 2560 และมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 24 พฤษภาคม พ.ศ. 2560 ซึ่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ทำการแก้ไขกฎหมายฉบับเดิม มีประเด็นที่แก้ไขใหม่ คือ การแก้ไขมาตรา 14 เพื่อป้องกันการนำมาใช้พองพิ่มประมาณ เนื่องจากในอดีต มาตราที่ 14 นำมาสู่การฟ้องร้องดำเนินคดีอาชญากรรมเกี่ยวกับเนื้อหาในโลกออนไลน์ ซึ่งปัจจุบันได้มีการนำข้อความ ข้อมูลคอมพิวเตอร์มาใช้ประโยชน์อย่างหลากหลาย จนมีการคัดลอกหรือทำสำเนาข้อมูลคอมพิวเตอร์มาจัดเก็บไว้เป็นของตนเอง โดยที่เจ้าของไม่ได้อนุญาต อีกทั้งยังนำข้อมูลมาดัดแปลงแล้วเผยแพร่จนทำให้เกิดความเสียหายต่อเจ้าของข้อมูลเดิม หรือบางคนนำไปใช้เพื่อเป็นคู่แข่งทางธุรกิจ เป็นต้น ซึ่งถือว่าเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 4 ให้ความหมายว่า การทำซ้ำ หมายถึง การคัดลอก ไม่ว่าวิธีใด ๆ เพื่อเลียนแบบ ทำสำเนา ทำแม่พิมพ์ บันทึกเสียง บันทึกภาพ หรือบันทึกทั้งเสียงและภาพจากต้นฉบับ จากสำเนา หรือจากโฆษณาในส่วนที่เป็นสาระสำคัญ โดยไม่มีการจัดทำขึ้นใหม่ ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ซึ่งปัญหาก็คือ บุคคลทั่วไปมักจะเข้าใจว่าการดักจับข้อมูลเป็นการทำสำเนาข้อมูลลักษณะหนึ่ง ทั้งที่การดักจับข้อมูลกับการทำสำเนานั้นมีความแตกต่างกัน การทำสำเนาข้อมูลคอมพิวเตอร์ไม่ถือว่าเป็นความผิดตามกฎหมายของประเทศไทย

ทั้งนี้เพื่อให้การตีความของกฎหมายเป็นไปในทิศทางเดียวกัน การนิยามความหมายจะต้องแปรเปลี่ยนไปตามแนวความคิด ความเชื่อตามลักษณะของสังคม สถานการณ์ และความต้องการของประชาชน ดังนั้น พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ควรมีการตีความขอกกฎหมายให้ครอบคลุม

และควรมีการนิยามความหมายของการคัดลอกหรือการทำสำเนาข้อมูลคอมพิวเตอร์ว่าลักษณะใดเป็นความผิด และมีกำหนดทิศทางทางกฎหมายให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ด้วยการเพิ่มนิยามใหม่ที่มีลักษณะตีความได้กว้างก็จะยิ่งทำให้กฎหมายบังคับใช้กับการจำกัดการแสดงความคิดเห็นบนโลกออนไลน์ได้กว้างขวางด้วยเช่นกัน และคำว่า ก่อให้เกิดความตื่นตระหนกแก่ประชาชน ยังถือว่าเป็นเรื่องที่พิสูจน์กันได้ยาก และไม่ชัดเจนว่าประชาชนที่ได้รับข้อมูลแล้วตื่นตระหนกตกใจกันแค่ไหน ถ้ามีการแก้ไขกฎหมายต้องกำหนดให้ชัดเจนว่า มาตราใดใช้กับการฉ้อโกง ปลอมแปลง หรือหลอกลวงทางอินเทอร์เน็ตหรือออนไลน์ และเขียนให้ชัดเจนว่าไม่ให้เอาไปใช้กับเรื่องหมิ่นประมาทที่มีระบุไว้ในประมวลกฎหมายอาญา

3. ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งข้อมูลอันเป็นเท็จ หลอกลวง และลามก การนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลลามก ได้มีการบัญญัติความรับผิดและกำหนดโทษในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560 มาตรา 14 แต่ได้มีการบัญญัตินิยามคำว่า “ลามก” ไว้ว่ามีความหมายอย่างไรจึงทำให้มีปัญหากฎหมาย และเป็นเรื่องยากที่จะพิจารณาว่าข้อมูลที่นำเข้านั้นเป็นความผิดหรือไม่ และยังพบปัญหาสำคัญอีกประการหนึ่ง คือ การนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลอันลามกโดยการเผยแพร่ภาพสดผ่านสื่อสังคมออนไลน์ และปัญหาการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลอันลามกโดยแพร่ภาพสดผ่านสังคมออนไลน์ เพื่อการโฆษณาขายสินค้า หรือหากำไร โดยการนำเอาภาพลักษณ์ และแรงดึงดูดทางเพศที่มีลักษณะลามกอนาจาร หรือมีเนื้อหาไม่เหมาะสมมาใช้แสวงหาผลประโยชน์ เพื่อให้ตนเองหรือเว็บไซต์ได้รับความนิยม และเป็นที่น่าสนใจ รวมถึงการโฆษณาสินค้าด้วยการเผยแพร่ภาพสดที่มีลักษณะลามก

ดังนั้น เพื่อให้บทบัญญัติความผิดในการเผยแพร่ข้อมูลหรือภาพลามกผ่านสื่อสังคมออนไลน์มีความสอดคล้องกับกฎหมายของต่างประเทศ และสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 มาตรา 14(4) ที่มีบทบัญญัติที่ต้องการควบคุมการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันมีลักษณะลามกอนาจารที่ประชาชนทั่วไปเข้าถึงได้ เนื่องจากการกระทำความผิดดังกล่าวส่งผลกระทบต่อเด็ก เยาวชน และบุคคลทั่วไป สังคมและศีลธรรมอันดีของประชาชน และเพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เมื่อพิจารณาจากกฎหมายของสาธารณรัฐอินเดียในเรื่องความผิดและบทลงโทษตลอดจนการบัญญัติกฎหมายที่มีลักษณะเพื่อคุ้มครองเด็ก เยาวชน และสังคม และเพื่อให้กฎหมายสอดคล้องกับกฎหมายของต่างประเทศ จึงควรเพิ่มโทษในการกระทำความผิดเกี่ยวกับการเผยแพร่ หรือถ่ายทอดสื่อลามกในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์โดยนำกฎหมายของสาธารณรัฐอินเดียมากำหนดอัตราโทษในกฎหมายของประเทศไทย โดยการแบ่งบทลงโทษออกเป็น 2 ลักษณะ

คือ การกระทำความผิดครั้งแรก และการกระทำความผิดครั้งที่สองหรือครั้งต่อ ๆ ไปโดยให้อัตราการลงโทษสูงขึ้นเรื่อย ๆ ตามจำนวนครั้งของผู้กระทำความผิด นอกจากนี้ ควรกำหนดมาตรการเยียวยาผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการนำเข้าสู่ข้อมูลที่เกิดขึ้นในสังคมออนไลน์ด้วย

อภิปรายผล

ปัญหาขอบเขตและการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ที่เป็นข้อมูลปลอม และข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นเท็จในเครือข่ายสังคมออนไลน์ เป็นเพราะว่าการแพร่หลายของข่าวปลอม (Fake News) เกิดขึ้นมาพร้อมกับอิทธิพลของสังคมออนไลน์ (Social Media) และประชาชนมีความสนใจรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมือง และมีความต้องการสร้างข่าวปลอมเพื่อโจมตีฝ่ายตรงข้ามทางการเมืองกันอย่างเป็นกิจจะลักษณะเพื่อหวังผลทางการเมือง โดยเฉพาะในช่วงของการหาเสียงเลือกตั้ง และเมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 มาตรา 14 (1) พบว่า บทบัญญัติไว้ค่อนข้างกว้าง และไม่มีมาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมลักษณะข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอม หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นเท็จ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ฉันทพันธ์ รัตนพันธ์ ที่พบว่า กฎหมายสารบัญญัติของไทยที่มีอยู่บางส่วนได้นำมาปรับใช้กับอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ที่เกิดขึ้น แต่ไม่ครอบคลุมทั้งหมด เพราะอาชญากรรมประเภทนี้มีรูปแบบที่หลากหลาย (ฉันทพันธ์ รัตนพันธ์, 2547) และผลการวิจัยของ สาวิตรี สุขศรี พบว่า สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีได้บัญญัติต้องประกอบความผิดเรื่องการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ การจารกรรมข้อมูลไว้ค่อนข้างกว้าง เพื่อให้สามารถปรับใช้กับการกระทำความผิดในรูปแบบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจารกรรมข้อมูล แต่ไม่ได้กำหนดฐานความผิดในเรื่องการเข้าถึงข้อมูลโดยมิชอบไว้ ส่วนเครือรัฐออสเตรเลียได้ออกกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ และให้คำจำกัดความคำว่า การเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ ไว้ว่า การแสดงข้อมูลโดยคอมพิวเตอร์หรือการประมวลผลของข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือการคัดลอก หรือย้ายข้อมูลไปยังที่อื่นในคอมพิวเตอร์ หรือไปยังอุปกรณ์จัดเก็บข้อมูล (สาวิตรี สุขศรี, 2556) และ ไวส์ (Wise, E. M.) กล่าวว่า กฎหมายของสหรัฐอเมริกา กำหนดว่า การเข้าถึงระบบหรือข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยไม่ได้รับอนุญาตนั้นตามกฎหมายจะถือว่าเป็นความผิดทางอาญา และการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบนั้น (Wise, E. M., 1992) ดังผลการศึกษาของ พินูดา เลิศกิตติกุล พบว่า กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ตามกฎหมายประเทศเยอรมนีนั้นได้บัญญัติอยู่ในประมวลกฎหมายอาญา (Criminal Code Strafgesetzbuch, StGB) ซึ่งความผิดที่เกี่ยวข้องกับการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบนี้ กฎหมายประเทศเยอรมนีได้กำหนดการกระทำความผิดที่เรียกว่าการเจาะระบบข้อมูล (Data Espionage) (พินูดา เลิศกิตติกุล, 2550)

ปัญหาการตีความเกี่ยวกับการกระทำความผิด ของนิยามความหมายคำว่า ข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอม หรือข้อมูลที่เป็นเท็จ เป็นเพราะว่า ในปัจจุบันมีการนำ ข้อมูลคอมพิวเตอร์มาใช้ประโยชน์อย่างหลากหลาย เช่น เพื่อการศึกษา การค้าขายสินค้า โดยการคัดลอกหรือทำสำเนาข้อมูลคอมพิวเตอร์มาจัดเก็บไว้เป็นของตนเองโดยที่เจ้าของไม่ได้ อนุญาต และยังนำข้อมูลคอมพิวเตอร์มาดัดแปลง หรือบิดเบือนข้อมูล เพื่อนำไปเผยแพร่จนทำให้เกิดความเสียหายต่อเจ้าของข้อมูลเดิม หรือบางคนนำไปใช้เพื่อเป็นคู่แข่งทางธุรกิจ เป็นต้น ด้วยเหตุที่การคัดลอกหรือการทำสำเนาข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นไม่มีบทบัญญัติกฎหมายใดรองรับ หรือบัญญัติว่าเป็นการกระทำความผิด ดังกรณีศึกษาทางคดีเกี่ยวกับข้อมูลคอมพิวเตอร์ได้เคย การกระทำการคัดลอกหรือทำสำเนาข้อมูลคอมพิวเตอร์จนถึงขั้นเป็นคดีนำเสนอขึ้นสู่ศาล บางคดีได้รับการตัดสินให้ยกฟ้อง เนื่องจากประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 และมาตรา 328 เป็นคดีความผิดอัน “ยอมความกันได้” ส่วนพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิด ทางคอมพิวเตอร์มาตรา 14 (1) เป็น “ความผิดอันยอมความกันไม่ได้” ทำให้หนักกฎหมาย หรือแม้แต่คำพิพากษาของศาลชั้นต้นก็วินิจฉัยไปในหลายรูปแบบ บางคดีก็ยกฟ้องทั้งหมด บางคดีก็พิพากษาลงโทษเฉพาะตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 และมาตรา 328 บางคดีก็พิพากษาลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญาและตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการ กระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์ด้วย ซึ่งปัญหาเกี่ยวกับบทนิยามของคำศัพท์นี้ สอดคล้องกับ ผลการวิจัยของ อัญธิกา ณ พิบูลย์ พบว่า สาเหตุที่ทำให้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ไม่สามารถบังคับใช้ได้มีประสิทธิภาพ ได้แก่ ความไม่ชัดเจนและความไม่ครอบคลุมของบทนิยามศัพท์ จึงทำให้เกิดปัญหาการตีความว่า การกระทำนั้นไม่เข้าข่ายเป็นความผิด (อัญธิกา ณ พิบูลย์, 2551) และสอดคล้องกับผลการวิจัย ของ กษิดิศ ศรีธราสุข พบว่า พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 นั้นไม่ได้บัญญัติว่าการทำสำเนา ข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นเป็นการกระทำความผิด และตามประมวลกฎหมายแพ่งและ พาณิชย์ว่าด้วยละเมิดก็ไม่มีระบุเรื่องการทำสำเนาข้อมูลคอมพิวเตอร์ไว้ และยังไม่มียกเว้นคุ้มครอง ผลที่เกิดขึ้นกับผู้เสียหาย (กษิดิศ ศรีธราสุข, 2560)

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งข้อมูลอันเป็นเท็จ หลอกลวง และลามก เป็นเพราะว่า พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560 มาตรา 14 มิได้มีการบัญญัตินิยามคำว่า “ลามก” ไว้ว่ามีความหมายอย่างไรจึงทำให้มีปัญหาการตีความ และเป็นเรื่องยากที่จะพิจารณาว่าข้อมูลที่ นำเข้านั้นเป็นความผิดหรือไม่ และยังพบปัญหาสำคัญอีกประการหนึ่ง คือ การนำเข้าสู่ระบบ คอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลอันลามกโดยการเผยแพร่ภาพสดผ่านสื่อสังคมออนไลน์ และปัญหาการ นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลอันลามกโดยแพร่ภาพสดผ่านสื่อสังคมออนไลน์ เพื่อการ

โฆษณาขายสินค้า หรือหากำไร โดยการนำเอาภาพลักษณ์ และแรงดึงดูดทางเพศที่มีลักษณะลามกอนาจาร หรือมีเนื้อหาไม่เหมาะสมมาใช้แสวงหาผลประโยชน์ เพื่อให้ตนเองหรือเว็บไซต์ได้รับความนิยมและเป็นที่น่าสนใจ รวมถึง การโฆษณาสินค้าด้วยการเผยแพร่ภาพสดที่มีลักษณะลามก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุริย์ฉาย พลวัน พบว่า ปัญหาของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560 มีได้บัญญัติคำนิยามของคำว่า “ลามก” ไว้ในบทบัญญัติ แต่กฎหมายที่ใช้บังคับเป็นการทั่วไป คือ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 (สุริย์ฉาย พลวัน, 2561)

สรุป/ข้อเสนอแนะ

พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ในมาตรา 14 มีประเด็นที่เป็นปัญหา คือ ปัญหาขอบเขตและการบังคับใช้เกี่ยวกับการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ที่เป็นข้อมูลปลอม และข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นเท็จในเครือข่ายสังคมออนไลน์ ปัญหาการตีความเกี่ยวกับการกระทำความผิดของนิยามความหมายคำว่า ข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอม หรือข้อมูลที่เป็นเท็จ และปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งข้อมูลอันเป็นเท็จ หลอกลวง และลามก ดังนั้นในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวควรนำกฎหมายของต่างประเทศที่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์มาพิจารณาในประเด็นที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาปรับบทบัญญัติของกฎหมายประเทศไทย ให้สอดคล้องกับนานาประเทศและมีความทันสมัยทันต่อการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี ข้อเสนอแนะจากการวิจัย 1) ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติของกฎหมายในส่วนของนิยามศัพท์ของกฎหมายฉบับใหม่ให้ชัดเจน ว่ายังคงใช้อ้างอิงจากฉบับเดิม หรือเพิ่มเติมความหมายอะไรบ้าง มีการกำหนดรายละเอียด ลักษณะ และพฤติการณ์ของคำศัพท์นั้น ๆ ให้ชัดเจนว่าจะมีลักษณะอย่างไรบ้าง และบทบัญญัตินิยามศัพท์เพิ่มเติมให้ครอบคลุมมากขึ้น โดยเฉพาะในส่วนที่เป็นคำศัพท์เฉพาะทางคอมพิวเตอร์ โดยนำข้อกฎหมายของต่างประเทศมาประยุกต์ใช้เป็นแนวทาง เพื่อให้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 มีความชัดเจนและครอบคลุมมากขึ้น 2) ควรมีการเพิ่มเติมบทบัญญัติของกฎหมายในส่วนของฐานความผิดให้มีความชัดเจนมากขึ้น โดยกำหนดลักษณะและพฤติกรรมการกระทำความผิดให้ชัดเจนว่าหมายถึงการกระทำในลักษณะใดบ้าง รวมทั้งบัญญัติฐานความผิดเพิ่มเติมให้ครอบคลุมถึงการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน และที่จะเกิดขึ้นในอนาคต โดยนำบทบัญญัติกฎหมายต่างประเทศมาเป็นแนวทาง

เอกสารอ้างอิง

- กษิติศ ศรีทาสุข. (2560). ปัญหาการละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จากการ
ทำสำเนาข้อมูลคอมพิวเตอร์. ใน วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขานิติศาสตร์.
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ฉันทปณัฏฐ์ รัตนพันธ์. (2547). อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์: ศึกษาการกำหนดฐานความผิดและ
การดำเนินคดีอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์. ใน สารนิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต
สาขานิติศาสตร์. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ธนวัฒน์ สีนเกษม. (2558). ปัญหาการนำเข้าข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอมหรือที่เป็นเท็จตามมาตรา
14(1) แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550. ใน
วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขานิติศาสตร์. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- พิญดา เลิศกิตติกุล. (2550). พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์
พ.ศ. 2550 ศึกษากรณีความรับผิดทางอาญาเกี่ยวกับการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์และ
ข้อมูลคอมพิวเตอร์. ใน วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขานิติศาสตร์.
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภาณุพงศ์ เกลิมสิน. (2562). กฎหมาย 4.0. สงขลา: คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- สรารัฐ ปิตยาศักดิ์. (2561). คำอธิบายพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับ
คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร:
นิติธรรม.
- สาวตรี สุขศรี. (2556). อาชญากรรมคอมพิวเตอร์/อินเทอร์เน็ตตามกฎหมายเยอรมัน. วารสาร
นิติศาสตร์, 42(3), 499-532.
- สุพิศ ปราณีตพลกรัง. (2560). กฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์.
กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม.
- สุรียฉาย พลวัน. (2561). ปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิด
เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550: ศึกษากรณีการเผยแพร่ภาพลามกผ่านสื่อสังคม
ออนไลน์. ใน รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- อัญธิกา ณ พิบูลย์. (2551). ปัญหาและอุปสรรคในการบังคับใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการ
กระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550. ใน วิทยานิพนธ์นิติศาสตร
มหาบัณฑิต สาขานิติศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Wise, E. M. (1992). United States Computer Crimes and Other Crimes Against
Information Technology . In Review of Penal Law. U.S.A.